

Sygn. akt **IC 312/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Rafał Wagner
Protokolant:	sekr. sądowy Piotr Brodowski

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa **R. K.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Szefowi Biura (...) w W.**

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli

I. oddała powództwo w zakresie roszczenia głównego;

II. zobowiązuje Szefa Biura (...) do złożenia w imieniu Skarbu Państwa następującego oświadczenia: „Skarb Państwa reprezentowany przez Szefa Biura (...) zobowiązuje się na podstawie art. 83 ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze (...) wypłacić na rzecz R. K. ekwiwalent w kwocie 399.888,42 (trzysta dziewięćdziesiąt dziewięć tysięcy osiemset osiemdziesiąt osiem 42/100) zł za rezygnację przez uprawnionego z lokalu mieszkalnego”;

III. zasądza od Skarbu Państwa – Szefa Biura (...) na rzecz R. K. kwotę 12.817 (dwanaście tysięcy osiemset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt **IC 312/17**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 marca 2017 r., skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Szefowi Biura (...), powód R. K. wniósł o :

I. zobowiązanie pozwanego Skarbu Państwa – Szefa Biura (...) do złożenia oświadczenia woli o następującej treści:

„1. Na podstawie art. 83 ustawy z dnia 16 marca 2011 r. o Biurze (...) (tj. Dz. U. z 2014 r., poz. 170 ze zm.), Szef Biura (...) zobowiązuje się do wypłacenia świadczeniobiorcy R. K. ekwiwalentu pieniężnego w zamian za rezygnację z lokalu mieszkalnego w wysokości 399.888,42 zł (słownie: trzysta dziewięćdziesiąt dziewięć tysięcy osiemset osiemdziesiąt osiem 42/00) w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia oraz po złożeniu oświadczenia woli przez R. K. o zgodzie na powyższe warunki, wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi do spełnienia świadczenia.

2. Wypłata ekwiwalentu pieniężnego stanowi realizację posiadanych przez świadczenioborcę R. K. uprawnień do lokalu mieszkalnego, o którym mowa w art. 83 ustawy o Biurze (...).”

ewentualnie

II. zobowiązanie Szefa Biura (...) do złożenia w imieniu Skarbu Państwa następującego oświadczenia: „Skarb Państwa reprezentowany przez Szefa Biura (...) zobowiązuje się na podstawie art. 83 ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze (...) wypłacić na rzecz R. K. ekwiwalent w kwocie 399.888,42 zł (trzysta dziewięćdziesiąt dziewięć tysięcy osiemset osiemdziesiąt osiem 42/00) za rezygnację przez uprawnionego z lokalu mieszkalnego”,

a także zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym także kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych oraz opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

(pozew – k. 2-12)

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2017 r. Referendarz sądowy w Sądzie Okręgowym w Warszawie zwolnił powoda R. K. od kosztów sądowych w części, tj. od opłaty sądowej od pozwu ponad kwotę 2.000 zł (dwa tysiące złotych).

(postanowienie – k. 85-87)

W odpowiedzi na pozew z dnia 14 czerwca 2017 r. pozwany Skarb Państwa – SzeF Biura (...) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.

(odpowiedź na pozew – k. 98-103)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód R. K. pełnił zawodową służbę wojskową od dnia 2 września 1987 r. do dnia 29 marca 2001 r. W dniu 30 marca 2001 r. powód rozpoczął służbę w Biurze (...), którą pełnił do dnia 16 lutego 2017 r. Po przepracowaniu przeszło 29 lat, powód przeszedł na emeryturę. W okresie pełnienia służby powodowi R. K. nie został przydzielony żaden lokal mieszkalny.

(dowód: świadectwo służby – k. 16-17)

W dniu 29 czerwca 2010 r., a zatem jeszcze przed odejściem ze służby, R. K. złożył wniosek o wypłatę ekwiwalentu pieniężnego za rezygnację z lokalu mieszkalnego. Wskutek powyższego został on zarejestrowany na liście oczekujących na wypłatę.

(dowód: wniosek nr (...) z dnia 29 czerwca 2010 r. – k. 18-20; wniosek powoda z dnia 14 lutego 2017 r. – k. 23)

Wnioskiem z dnia 14 lutego 2017 r. powód zwrócił się z wnioskiem do Szefa Biura (...) o udzielenie mu informacji o miejscu zajmowanym na liście kolejności zawierania umów o wypłatę ekwiwalentu w zamian za rezygnację z lokalu mieszkalnego oraz wysokości przysługującego mu ekwiwalentu obliczonego na dzień 14 lutego 2017 r.

(dowód: wniosek powoda z dnia 14 lutego 2017 r. – k. 23)

W odpowiedzi na powyższe, pismem z dnia 20 lutego 2017 r. SzeF Biura (...) poinformował powoda o sposobie obliczania wysokości ekwiwalentu w zamian za rezygnację z lokalu mieszkalnego, a także wskazał miejsce zajmowane przez powoda na liście kolejności zawierania przedmiotowych umów o wypłatę ekwiwalentu pieniężnego.

(dowód: pismo pozwanego z dnia 20 lutego 2017 r. - k. 24-25)

R. K., pomimo zwolnienia ze służby w Biurze (...), zachował prawo do lokalu mieszkalnego. Powodowi w dalszym ciągu przysługują 4 normy zaludnienia, a cena 1 m² powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego dla celów wypłaty

ekwiwalentu pieniężnego w zamian za rezygnację z lokalu mieszkalnego na dzień 7 grudnia 2016 r. ustalona została w wysokości 7.528,02 zł.

(dowód: wniosek powoda z dnia 29 czerwca 2010 r. – k. 18-20; pismo pozwanego z dnia 20 lutego 2017 r. – k. 24-25)

Do chwili obecnej Szef Biura (...) nie wypłacił R. K. ekwiwalentu pieniężnego w zamian za rezygnację z lokalu mieszkalnego.

(okoliczność niesporna)

Powód pozostaje w związku małżeńskim, ma syna urodzonego w (...) r. Pełnił służbę w Biurze (...) w stopniu (...).

(okoliczności niesporne)

Powyższy stan faktyczny, który w zasadzie był niesporny pomiędzy stronami, został przez Sąd ustalony na podstawie niekwestionowanych twierdzeń stron oraz dowodów z dokumentów złożonych do akt niniejszej sprawy. Dowody z dokumentów w postaci decyzji administracyjnych, korzystając z materialnej mocy dowodowej wynikającej z treści art. 244 k.p.c., stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Spór między stronami sprowadzał się do kwestii samej dopuszczalności wystąpienia przez stronę powodową z roszczeniem w niniejszej sprawie z uwagi na brak obowiązku zawarcia przez Szefa Biura (...) umowy o wypłatę ekwiwalentu w określonym terminie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie było uzasadnione i jako takie podlegało uwzględnieniu w sposób określony w żądaniu ewentualnym.

W pierwszej kolejności Sąd oddalił powództwo w zakresie roszczenia głównego objętego punktem I. pozwu. Sąd podzielił w tym względzie argumentację Sądu Apelacyjnego w Warszawie wyrażoną w wyroku z dnia 2 lutego 2017 r. w sprawie I ACa 2175/15 co do sposobu redakcji samego oświadczenia woli, które powinien złożyć pozwany. Sąd Apelacyjny słusznie zwrócił uwagę na fakt, że skoro zobowiązanie do zapłaty powstaje dopiero z chwilą uprawomocnienia się wyroku (bowiem w tym przypadku wyrok zastępuje oświadczenie woli pozwanego), to dopiero w tym momencie powstaje obowiązek zapłaty. Po drugie, przepisy prawa nie określają w jakim terminie od zawarcia przedmiotowej umowy (tj. od uprawomocnienia się wyroku) winno dojść do spełnienia tego świadczenia. Nie można określić terminu spełnienia nieistniejącego jeszcze świadczenia woli, jak również obciążyć dłużnika ustawowymi odsetkami za jego naruszenie. Dopiero bowiem po zawarciu umowy, czyli po uprawomocnieniu się wyroku zaktualizuje się kwestia samej zapłaty. Powyższe stanowiło zatem podstawę do oddalenia roszczenia głównego objętego punktem I. pozwu (pkt I wyroku).

Przechodząc zaś do meritum sprawy stwierdzić należy, iż zgodnie z art. 76 ust. 1 ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze (...) (t. jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 170 ze zm.; dalej jako: ustawa) funkcjonariuszowi w służbie stałej przysługuje prawo do lokalu mieszkalnego w miejscowości, w której pełni służbę, lub w miejscowości oddalonej od tej miejscowości nie więcej niż 100 kilometrów, z uwzględnieniem liczby członków rodziny oraz ich uprawnień wynikających z przepisów odrębnych. Co więcej, funkcjonariusz zwolniony ze służby, pełnionej jako służba stała, zachowuje prawo do lokalu, jeżeli nabył uprawnienia do emerytury albo renty inwalidzkiej z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą (art. 87 ust. 1 ustawy). Prawo do lokalu realizuje się przez przydział lokalu albo wypłacenie ekwiwalentu pieniężnego w zamian za rezygnację z lokalu (art. 83 ust. 1 ustawy). Ekwiwalent pieniężny wypłaca się na podstawie umowy zawartej między Szefem Biura (...) a osobą uprawnioną (art. 83 ust. 2 ustawy). Wysokość ekwiwalentu pieniężnego wynosi 3% wartości przysługującego lokalu, za każdy rok podlegający zaliczeniu do wysługi lat, od której jest uzależniona wysokość uposażenia według posiadanego stopnia. Wartość przysługującego lokalu stanowi iloczyn maksymalnej powierzchni mieszkalnej należnej osobie uprawnionej do lokalu w dniu przyznania ekwiwalentu przez wskaźnik 1,66 i cenę 1 m² powierzchni użytkowej lokalu. Wysokość ekwiwalentu nie może być niższa niż 65% i wyższa niż 80% wartości przysługującego lokalu (art. 83 ust. 3 ustawy). Cenę 1 m² powierzchni użytkowej lokalu ustala się według

średnich cen rynkowych zakupu lokalu mieszkalnego w miejscu pełnienia służby w dniu przyznania ekwiwalentu (art. 83 ust. 4 ustawy).

Stosownie natomiast do dyspozycji przepisu § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 27 czerwca 2002 r. w sprawie ekwiwalentu pieniężnego w zamian za rezygnację z lokalu mieszkalnego dla funkcjonariusza Biura (...) (Dz. U. Nr 108, poz. 955 ze zm.; dalej jako: rozporządzenie) ekwiwalent przyznaje się na wniosek funkcjonariusza lub osoby, o której mowa w art. 87 ustawy złożony i zarejestrowany w komórce organizacyjnej Biura (...) właściwej w sprawach gospodarki mieszkaniowej. Wypłata ekwiwalentu następuje w kolejności złożonych wniosków na podstawie umowy zawartej między Szefem Biura (...) a osobą uprawnioną (§ 3 ust. 2 rozporządzenia). W komórce organizacyjnej Biura (...) właściwej w sprawach gospodarki mieszkaniowej prowadzi się listę kolejności zawierania umów o wypłatę ekwiwalentu pieniężnego. Kolejność na liście oznacza się według daty wpływu wniosków, z zastrzeżeniem ust. 6. Lista jest jawna, wgląd do niej ma każdy oczekujący na wypłatę ekwiwalentu (§ 3 ust. 4 rozporządzenia). Wysokość ekwiwalentu oblicza się według algorytmu $E = n \times 1,66 \times c \times w$, gdzie:

- E – oznacza wysokość ekwiwalentu,

- n – oznacza maksymalną powierzchnię mieszkalną lokalu przysługującą funkcjonariuszowi,

- $1,66$ – oznacza wskaźnik przeliczeniowy maksymalnej powierzchni mieszkalnej na powierzchnię użytkową, c – oznacza cenę 1 m² powierzchni użytkowej lokalu,

- w – oznacza 3% wartości przysługującego lokalu za każdy rok podlegający zaliczeniu do wysługi lat, od której jest uzależniona wysokość uposażenia według posiadanego stopnia (§ 4 ust. 1 rozporządzenia).

Zgodnie zaś z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 czerwca 2002 r. w sprawie lokali mieszkalnych dla funkcjonariuszy Biura (...) (Dz. U. z dnia 4 lipca 2002 r.) norma zaludnienia przysługująca funkcjonariuszowi wynosi od 7 do 10 m² powierzchni mieszkalnej, którą stanowi powierzchnia pokoi znajdujących się w lokalu mieszkalnym. Przy przydzielaniu funkcjonariuszom lokali mieszkalnych uwzględnia się następujące normy zaludnienia:

1) generałom oraz innym oficerom zajmującym stanowiska służbowe oznaczone w etacie stopniem generała - lokal o powierzchni mieszkalnej odpowiadającej trzem normom zaludnienia, nie mniejszy niż 2 pokoje z kuchnią,

2) oficerom zajmującym stanowiska służbowe oznaczone w etacie stopniem pułkownika oraz oficerom od stopnia (...) - lokal o powierzchni mieszkalnej odpowiadającej dwóm normom zaludnienia, nie mniejszy niż pokój z kuchnią,

3) innym funkcjonariuszom niż wymienieni w pkt 1 i 2 - jedna norma zaludnienia (§ 2 ust. 2 rozporządzenia).

Przy przydzielaniu funkcjonariuszom lokali mieszkalnych uwzględnia się ponadto po jednej normie zaludnienia dla każdego członka rodziny funkcjonariusza wymienionego w art. 77 ustawy (§ 2 ust. 3 rozporządzenia). Natomiast stosownie do art. 77a. ustawy funkcjonariuszowi, który zawarł związek małżeński, przyznaje się dodatkową powierzchnię mieszkalną według normy przysługującej przyszlęmu dziecku, jeżeli on lub małżonek nie posiada dzieci.

Pozwany Skarb Państwa – Szef Biura (...) w toku postępowania nie kwestionował samego uprawnienia powoda R. K. do uzyskania ekwiwalentu pieniężnego za rezygnację z lokalu mieszkalnego, które to uprawnienie zresztą w jednoznaczny sposób wynikało z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów. Strona pozwana kwestionowała natomiast samą wysokość ekwiwalentu wyliczonego przez stronę powodową, odnosząc to w głównej mierze do normy zaludnienia przyjętej przez stronę powodową oraz wskaźnika wartości przysługującego lokalu za każdy rok podlegający zaliczeniu do wysługi lat. Strona pozwana podnosiła jednocześnie, jakoby niedopuszczalne było wystąpienie przez powoda na obecnym etapie z roszczeniem w niniejszej sprawie z uwagi na brak obowiązku zawarcia przez Szefa Biura (...) umowy o wypłatę ekwiwalentu w określonym terminie.

W ocenie Sądu powództwo w niniejszej sprawie było zasadne. Zgodnie z art. 83 ust. 3 ustawy przysługujący funkcjonariuszowi Biura (...) ekwiwalent pieniężny w zamian za rezygnację z lokalu wypłaca się na podstawie umowy cywilnoprawnej zawartej między Szefem tej jednostki a osobą uprawnioną. Dopóki umowa taka nie zostanie zawarta, dopóty roszczenie o zapłatę ekwiwalentu w ogóle nie powstaje. W razie odmowy zawarcia umowy przez Szefa Biura (...) osoba uprawniona może domagać się w drodze odrębnego powództwa stwierdzenia przez sąd obowiązku złożenia oświadczenia woli stosownej treści (art. 64 k.c.). W takiej sytuacji dopiero wyrok uwzględniający powództwo (zastępujący umowę) staje się dla osoby uprawnionej źródłem roszczenia o wypłatę ekwiwalentu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2006 r., sygn. akt I CSK 56/05, Legalis nr 326572).

Jednocześnie Sąd nie zgadza się ze stanowiskiem zaprezentowanym przez Sąd Okręgowy w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z 23 kwietnia 2013 r. (sygn. akt III C 826/12) jakoby uwzględnienie powództwa o zobowiązanie do zawarcia umowy w istocie rzeczy miało prowadzić do obejścia przepisów ustawy oraz rozporządzenia, określających kolejność zawierania umów o wypłatę ekwiwalentu.

W wyniku zawarcia umowy powód uzyska roszczenie o zapłatę ekwiwalentu. Nic nie stoi na przeszkodzie (poza czynnikami ekonomicznymi), aby przed wypłatą świadczenia na rzecz powoda, pozwany zawarł umowy i wypłacił stosowne środki pozostałym, wpisanym przez powodem na listę, uprawnionym.

Rację ma pozwany, że ustawodawca nie określił terminu właściwego do zawarcia umowy, na podstawie której Szef Biura (...) byłby uprawniony do wypłaty należnego świadczenia. Ponadto nie ma podstaw do stosowania w tym zakresie terminów określonych w Kodeksie postępowania administracyjnego. Jednak z tego nie można wyprowadzić wniosku, jak chciałaby strona pozwana, że nie upłynął termin do złożenia oświadczenia woli przez pozwanego i brak jest podstawy materialnoprawnej do wystąpienia z żądaniem do zobowiązania do złożenia oświadczenia woli.

Na uwzględnienie nie zasługiwała natomiast argumentacja pozwanego, zgodnie z którą wysługa lat, od której uzależniona jest wysokość przysługującego powodowi ekwiwalentu, winna być obliczona na datę złożenia wniosku o przyznanie ekwiwalentu pieniężnego w zamian za rezygnację z lokalu mieszkalnego. W ocenie Sądu, brak niezwłocznego rozpoznania przez pozwanego wniosku o przyznanie ekwiwalentu nie może powodować ujemnych skutków dla wnioskodawcy z punktu widzenia obliczenia jego wysługi lat w czynnej służbie wojskowej. Co więcej, żaden z przepisów również nie precyzuje z jaką to dokładnie datą należałoby wiązać moment obliczania rzeczowej wysługi lat, wobec czego dopiero w momencie rozpoznania przez Szefa Biura (...) wniosku powoda o przyznanie ekwiwalentu w zamian za rezygnację z lokalu mieszkalnego (tj. na datę zawarcia stosownej umowy) zaktualizuje się potrzeba obliczenia pełnego okresu czasu, w którym to okresie powód pełnił czynną służbę wojskową.

Wielokrotnie w prawie cywilnym pojawia się ustawowy obowiązek zawarcia umowy bez określenia terminu złożenia oświadczenia woli przez zobowiązanego. Przykładowo można tu wskazać roszczenie samoistnego posiadacza wynikające z art. 231 k.c., czy obowiązek zwrotu przedmiotu odwołanej darowizny na podstawie art. 898 § 2 k.c. Jednak mimo tego, ani w doktrynie ani w orzecznictwie nie ma wątpliwości, że przepisy te stanowią podstawę do wydania orzeczenia stwierdzającego obowiązek danej osoby do złożenia oznaczonego oświadczenia woli.

Strona pozwana zdaje się przyjmować założenie, że obowiązek zawarcia umowy po stronie pozwanego Skarbu Państwa (Szefa Biura (...)) pojawia się dopiero z chwilą uzyskania środków na wypłatę. Przy czym to tylko i wyłącznie od Skarbu Państwa zależy, czy takie środki zostaną w budżecie zagwarantowane, a powód podobnie jak setki innych osób spełniających przesłanki do zawarcia umowy, nie ma żadnego wpływu na decyzje dotyczące przyznawania środków i gospodarowania nimi przez Biuro (...). W efekcie ustawowe prawo do ekwiwalentu, gdyby przyjąć twierdzenia pozwanego, byłoby jedynie prawem iluzorycznym, którego realizacja nie mogłaby być wymuszona na zobowiązanym. Jest to nie do zaakceptowania biorąc pod uwagę podstawową zasadę konstytucyjną stanowiącą, iż Rzeczpospolita jest demokratycznym państwem prawnym.

W ocenie Sądu, ww. przepisy ustawy i rozporządzenia dotyczące zasad zawierania umów i wypłaty ekwiwalentu należy odczytywać w sposób, który pozwoli zagwarantować uprawnionym realizację ich świadczeń, a w rzeczywistości przymusić Skarb Państwa – Szefa Biura (...) do zawierania stosownych umów.

Sąd nie znalazł tym samym żadnych przeszkód ku temu, aby Szef Biura (...) w momencie wpłynięcia wniosku od zainteresowanego funkcjonariusza, po dokonaniu jego weryfikacji, zawierał niejako automatycznie stosowne umowy o wypłatę ekwiwalentu pieniężnego w zamian za rezygnację z lokalu mieszkalnego. Jednocześnie strona pozwana w żadnej mierze nie uprawdopodobniła nawet, w jaki sposób te umowy o wypłatę ekwiwalentu pieniężnego stanowiłyby naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Obowiązek ich zawierania wynika wprost z ustawy. Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest jedynie zaciągnięcie zobowiązania bez upoważnienia określonego ustawą budżetową, uchwałą budżetową lub planem finansowym albo z przekroczeniem zakresu tego upoważnienia lub z naruszeniem przepisów dotyczących zaciągania zobowiązań przez jednostkę sektora finansów publicznych (art. 15 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, t. jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 168). Szef Biura (...) winien natomiast w planie wydatków lub kosztów jednostki uwzględnić odpowiednią wysokość podlegających wypłacie w danym roku świadczeń z tytułu ekwiwalentu pieniężnego w zamian za rezygnację z lokalu mieszkalnego. Tym bardziej, że zainteresowanemu funkcjonariuszowi lub emerytowanemu funkcjonariuszowi Biura (...) przysługuje prawo do lokalu mieszkalnego w formie ekwiwalentu pieniężnego w zamian za rezygnację z lokalu mieszkalnego i organ związany jest wnioskiem funkcjonariusza. Wypłata ekwiwalentu pieniężnego w zamian za rezygnację z lokalu mieszkalnego co prawda następuje na podstawie umowy, ale umowa ta ma w gruncie rzeczy charakter „materialno-techniczny”. Przedmiotowa umowa związana jest z wnioskiem zainteresowanego funkcjonariusza i przybiera charakter „obligatoryjny”. Oznacza to, że o ile funkcjonariusz (emeryt „policyjny”) złoży stosowny wniosek, który spełnia warunki określone w § 3 ust. 3 rozporządzenia, to organ winien zawrzeć z nim umowę o wypłatę świadczenia (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 4 czerwca 2012 r., sygn. akt II SA/Wa 376/12, LEX nr 1230644).

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż roszczenie powoda R. K. o zobowiązanie pozwanego Skarbu Państwa – Szefa Biura (...) do złożenia oświadczenia woli co do zasady zasługiwało na uwzględnienie w całości na podstawie art. 64 k.c. Sąd podzielił w całości wyliczenia powoda dotyczące wysokości należnego mu ekwiwalentu. W związku z powyższym, w przypadku powoda wysokość przysługującego mu ekwiwalentu winna wynosić 399.888,42 zł ($40 \text{ m}^{(2)} \times 1,66 \times 7.528,02 \text{ zł/m}^{(2)} \times 80\%$). Powodowi bowiem w dalszym ciągu przysługuje maksymalna powierzchnia mieszkalna lokalu w wysokości $40 \text{ m}^{(2)}$ (4 normy zaludnienia $\times 10 \text{ m}^{(2)}$). Dwie normy zaludnienia wynikają z pełnienia służby w stopniu (...) kolejne dwie za członków rodziny żonę oraz syna. Liczba norm zaludnienia w przypadku powoda nie uległa zmianie od daty złożenia wniosku w 2010 r., gdyż nawet przed urodzeniem dziecka na podstawie art. 77a ustawy w związku z samym zawarciem związku małżeńskiego przysługiwały mu dwie normy zaludnienia. Wartość przysługującego lokalu za każdy rok podlegający zaliczeniu do wysługi lat, od której jest uzależniona wysokość uposażenia według posiadanego stopnia, kształtuje się na poziomie 80% ($3\% \times 29,46$, z uwzględnieniem maksymalnej normy 80 %).

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu Sąd oparł na podstawie art. 100 zdanie drugie in fine k.p.c., zgodnie z którym sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Biorąc pod uwagę fakt, że różnica pomiędzy żądaniem głównym, a ewentualnym dotyczyła tak naprawdę redakcji samego oświadczenia, Sąd przyjął, że powód wygrał przedmiotowe postępowanie w całości. W związku z powyższym, strona pozwana (jako strona przegrywająca spór) została zobowiązana do zwrotu powodowi R. K. poniesionych przez niego kosztów procesu w całości, w łącznej wysokości 12.817 zł. Składały się na nie koszty uiszczonych w części opłaty sądowej od pozwu - 2.000 zł, koszty zastępstwa procesowego – 10.800 zł (§ 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb

Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, t. jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.) oraz koszty opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie wskazanych przepisów orzekł jak w sentencji wyroku.